

Gellérfi Bence

Méreg

akartam csókolni puhán a nyakad,
városunk fülledt augusztusában
albikban vagy koliszobákban az ágyon,
akartam, de kiderült, túl sokra vágytam,
akartam fejecskéd alsó sziklaszirtjén is,
a vállpánt alatt a bőrön, ott azt a csontod,
akartam érezni illatod, elveszni a hajadban,
szétcsorogni a zuhanyban, ujjamon folytatni a nyálad,
akartam, hogy velem smárolj, ne a sok seggfejjel,
akikkel eddig, vagy egy haverommal annó,
nem ismertelek és boldog-tudatlanul éltem,

akartam, hogy arra a fesztivál-koncira menjünk,
egy hajnali haza-vonaton egymás vállán aludni,
akartam veled pokrócba vackolva Trónok Harcát nézni,
gyrost enni a Budibüféből, buli utáni úton hozzád,
akartam az egy-városi külön emlékeinket
egy közös fejdobozba szórnival, akartam akárhányfelé,
akár a prágai parton, akár a mártélyi tónál,
üveg borunkkal egymás hasán fekvé felnevetni,
akartam, hogy letegyük a jogsit és elrepesszünk,
félúton hülyeségekkel lefotózkodva megállni,

akartam, hogy valahogy, akárhogy, bárhogy,
veled legyen végre valami, valahol, valamikor,
és neked velem, vagy ha úgy kell, nélkülem,
lemondva a régi magamról, a hétpróbás, túlélte múlttól,
akartam, hogy egyszer te legyél a mérgem,
ami megbolondít, majd majdnem meg is öl engem,
és kicsit azzá is lettél, csak máshogyan,
szétfröccsent benzined és felégettem a tájat,

meg dezsősen majd „te vagy az éjjel és az örvény”,
aztán adysan ..hogy te leszel a halál, köszönöm”,
akartam valakiddé válni, aki nem csak a századik
olyan, aki megpróbálja, de túl gyenge és elbukik,
párszor talán felemlítéd, persze leszólva,
de az életedből lassan akkor is eltűnik,
a jobb fejek listájáról lekopik,
akartam a pia-határt jobban állni,
azt az elbaszott estét nem átélni,

akartam, hogy ne legyek túl kevés,
aztán ez túl sok is lett,

és ugyanúgy akartam másoknál is nyerni,
akartam kislányokat, jeges végzetasszonyákat,
F.-ket, K.-kat, sokféle nevűeket, ki tudja, hányat,
vagy csak megtartani, akiknek lehettem az a bárki,

és ugyanígy akartam valakivé a világban,
vagy csak ezen a környéken, is egyáltalán válni,
akartam igazibb író lenni, meg aki
körökben ismert ipse, pali, muki,
valakiknek jóbarát, valakinek szerető,
valakiknek szakértő, ez mind nem leszek,
felittam a te mérged is, mint annyiét,
most ki marad, akivé váljak?
hová bomlasztotok, ki nő ki a romból?
ki lesz, akivé, és akikért,
megint feltámadjak?

Budaházi Tibor: Hédervári jelek

